

Eerder verscheen:

Charlottes droompaard

Charlottes droompaard, gevaar op de manege

Charlottes droompaard, een onverwachte bezoeker

Vertaling: Leny van Grootel

Eerste liefde, eerste wedstrijd

Uitgeverij Holland - Haarlem

Oorspronkelijke titel: *Charlottes Traumpferd, Erste Liebe, erstes Turnier*
door Nele Neuhaus

© 2015 by Planet Girl Verlag in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart
Nederlandse uitgave © 2016 Uitgeverij Holland – Haarlem

Vertaald uit het Duits door Leny van Grootel

Omslagontwerp: Sproud, Haarlem

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN e-boek 9789025113605

ISBN 9789025113377

NUR 283

www.uitgeverijholland.nl

De grote dag

Het was nog donker en behoorlijk koud toen Doro en ik over de lange oprit naar de manege liepen. De laatste sterren flonkerden nog aan de hemel, maar in het oosten gloorde de dageraad en de vogels waren al begonnen met hun ochtendconcert. Midden op het erf stond de grote, zilverkleurige paardentruck met neergelaten laadklep in het felle licht van de schijnwerper boven de staldeur. Ik werd doodzenuwachtig als ik eraan dacht dat ik zo dadelijk mijn paard over die laadklep de wagen in zou voeren.

Vandaag was eindelijk de grote dag aangebroken sinds Michael, mijn rijinstructeur, me twee maanden geleden had gevraagd of ik een ruiterbewijs had. Zo ja, dan zou ik met Won Da Pie mijn allereerste wedstrijd kunnen springen, zowel in B als in L. En dat niet zomaar op een onbetekenend clubtoernooitje, maar op het grote springconcours in Bischofsheim. Wat had ik naar deze dag uitgekeken!

‘Ik ben misselijk van de zenuwen,’ zei ik tegen Doro, mijn beste vriendin. ‘En toch vind ik het super.’

‘En ik ben jaloers,’ zei Doro. ‘De volgende keer doe ik ook mee.’ Doro had een paar weken geleden haar arm gebroken en had dus al een tijdje niet kunnen rijden en trainen. Toch was ze van plan geweest om met Cornado, haar schimmelruin, in Bischofsheim aan de start te verschijnen. Maar drie dagen geleden had ze bekend dat haar arm nog altijd pijn deed en toen vonden haar ouders het maar beter om Doro niet mee te laten doen. Dat ze afhaakte had me wel verrast, want Doro was veel ambitieuzer dan ik en had er ook zó naar uitgezien om haar eerste wedstrijd te springen.

‘Hopelijk is je arm dan weer oké,’ zei ik. ‘Maar ik vind het wel cool dat je nu meegaat.’

‘Ik zou jouw eerste springconcours echt niet willen missen,’ zei Doro en ze grijnsde. ‘En je hebt toch ook iemand nodig om die supergrote beker voor je te dragen?’

‘Hallo, ik ga echt niet winnen. De meeste deelnemers hebben waanzinnig veel meer ervaring. Ik ben al blij als ik met Won Da Pie het parcours doorkom zonder compleet af te gaan.’

Dat was niet helemaal waar. Stiekem had ik me al vaak voorgesteld hoe Won Da Pie de gouden rozet opgespeld zou krijgen en hoe ik daarna lachend de ereronde zou rijden, in volle galop, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Maar die dagdromen verklapte ik zelfs niet aan mijn beste vriendin, die verder bijna alles van me wist.

Won Da Pie, die in een buitenbox stond, had mijn komst in het donker bespeurd en hinnikte luid. Mijn broer mocht dan wel beweren dat hij dat alleen maar deed vanwege de wortels die ik altijd meebracht, maar Wondy’s vrolijke begroeting maakte me elke dag in- en ingelukkig.

‘Ik kom eraan!’ riep ik mijn paard toe.

Een jaar geleden was ik eigenlijk nog superbang voor paarden. Twee dagen voor de springles kon ik al geen hap meer door mijn keel krijgen en ik ging met knikkende knieën naar de manege. Terwijl Doro zich altijd op de springles verheugde, zag ik er als een berg tegenop. Niet dat ik dat ooit heb toegegeven, maar ik was altijd verschrikkelijk bang dat ik Hanko, Farina of Flocki zou moeten rijden, die alle drie vreselijk konden bokken en dat ook maar al te graag deden. Onze vroegere instructeur Kessler wist dat van mij en wees me meestal mijn lievelingspaarden Goldi, Tanja of Liesbeth toe. Maar Alex, de zoon van de vicevoorzitter van de rijvereniging, die inviel als meneer Kessler er niet was, zette me altijd expres op de paarden waar ik hartstikke bang voor was.

Die angst had ik dankzij Won Da Pie, van wie ik de laatste maanden ongelooflijk veel had geleerd, overwonnen. De bruine ruïn was temperamentvol en gevoelig, en hoewel ik vaak genoeg van zijn rug was gevallen, vertrouwde ik hem. Sinds ik hem elke dag kon rijden was ik niet meer zo bevreesd voor het springen. Integendeel, ik vond het heerlijk, want mijn paard kon dat fantastisch goed en als ik eens een keer in de fout ging, trok hij zich er niets van aan. De akelige nachtmerries, waar ik vroeger last van had, waren nu al maanden weggebleven.

Doro en ik gingen de manege binnen.

‘Hoi!’ riep Katie, die haar vosruïn Asset in de stalgang had gezet en het stro uit zijn staart borstelde. ‘Jullie zijn mooi op tijd!’ Ze droeg haar witte rijbroek, maar uit angst voor vlekken had ze er een roze joggingbroek overheen getrokken.

‘Yes!’ riep ik terug. ‘Jij ook!’

Katie van Rechteren en haar broer Sven waren in hun vorige manege al leerlingen van Michael, onze nieuwe instructeur, geweest. Toen die in januari bij ons in Bad Soden les kwam geven, waren zij hem met hun paarden Asset en Star Appeal achternagekomen. Eerst had ik een hekel aan Katie en Sven, want ze deden verschrikkelijk verwaand en kraakten alles af op de manege. Hun moeder, die wij stiekem de bijnaam Dragon-Mum hadden gegeven, probeerde steeds allerlei voordeeltjes te regelen voor haar kinderen.

Maar op een dag betrapte ik Katie per ongeluk toen ze in de kledkamer op de grond zat te huilen. Toen begreep ik dat ze eigenlijk heel erg ongelukkig was. Ze had geen vrienden of vriendinnen en ze haatte het dat haar moeder zich overal mee bemoeide en zich daardoor bij iedereen onmogelijk maakte. Ik had Katie toen voorgesteld met onze protestrit door de stad mee te doen. En op de open dag hadden Thierry, Katie en ik

met onze paarden een springdemonstratie gegeven. Ze was zowaar meegegaan naar de gemeenteraadsvergadering waarin over het lot van onze manege zou worden beslist!

Sindsdien leek ze totaal veranderd en we waren het er allemaal over eens dat ze eigenlijk heel erg aardig was. Haar broer Sven, die wij Draco noemden, bleek eigenlijk helemaal niet van paardrijden te houden. Hij vond eindelijk de moed om dat tegen zijn moeder te zeggen en met rijden te kappen. Het gevolg was dat de Van Rechterens iemand moesten vinden om Svens temperamentvolle paard Star Appeal te rijden. Op mijn aanraden hadden ze toen voor Stefan gekozen. Stefan! Als ik aan hem dacht begon mijn hart sneller te kloppen.

‘Ah, daar zijn jullie. Goedemorgen!’ Dragon-Mum kwam met een beker koffie in haar hand de zadelkamer uit en keek op haar horloge. ‘Over een half uur moeten we laden.’

‘Komt voor elkaar, we zijn zo klaar,’ zei ik.

Gisteravond hadden Katie en ik het zadeltuig en onze wedstrijdleding al in de truck gelegd zodat we de paarden nu alleen nog maar hoefden te borstelen en te laden. Katie, die al sinds jaren wedstrijden reed had ons ook al via internet aangemeld.

Won Da Pie snoof en stootte me aan, toen ik de deur van zijn box opende en hem de leren halster aandeed, dat ik speciaal voor de rit naar het springconcours had aangeschaft. Zijn mooie donkere ogen blonken strijdlustig.

‘Net of hij weet wat voor bijzondere dag dit is,’ zei ik tegen Doro.

Mijn vriendin knikte. ‘Hij heeft de truck gezien en hij voelt jouw spanning. En hij weet ook dat we hem niet voor niets hebben ingevlochten, gisteren.’

‘Hopelijk laat hij zich laden en maakt hij er geen drama van.’ Ik leidde hem uit zijn box de smeedhoek in en zette hem daar vast. Toen deed ik hem zijn dek af. Doro controleerde de

vlechtjes, die zaten er allemaal nog perfect in.

‘Hij heeft in elk geval goed geslapen vannacht,’ zei ik. ‘Zijn staart zit vol stro.’

Ik borstelde Won Da Pie’s vacht die na de scheerbeurt van een paar weken geleden weer een beetje was aangegroeid en prachtig glansde. Toen krabde ik zijn hoeven uit, vette ze in en probeerde de nieuwe donkerblauwe bandages om zijn benen te doen. Maar dat lukte me niet, mijn paard wilde nog geen seconde stil blijven staan. Na een paar minuten was ik nat van het zweet.

‘Ik krijg het niet voor elkaar,’ kreunde ik en ik harkte mijn haren uit mijn gezicht. ‘Wat een ellende.’

‘Wacht, dan help ik je.’ Dragon-Mum dook uit het niets op in de smeedhoek, klopte Won Da Pie op zijn hals en knoopte het halstertouw los. ‘Hou hem maar gewoon vast.’

Ik deed wat ze zei en keek verbaasd toe hoe snel en kundig Katies moeder mijn paard bandageerde. Zij kon echt alles en dan ook nog twee keer zo snel als wie dan ook.

‘Ziezo. Nu kan hij zich niet blesseren als hij onrustig zou worden tijdens het transport.’

Toen viel haar blik op mij en ze keek me misprijzend aan.

‘Charlotte, je ziet er onverzorgd uit,’ zei ze en ik voelde me op slag een slons. ‘Kom, dan vlecht ik je haar even in.’

Doro grijnsde en draaide zich grinnikend om. Katies moeder pakte de paardenborstel en haalde het elastiekje uit mijn war-rige paardenstaart.

Ze borstelde energiek mijn donkerblonde haar en vlocht het toen vliegensvlug in.

‘Auw!’ protesteerde ik. ‘Dat is veel te strak! Ik kan mijn wenkbrauwen niet eens meer bewegen!’

‘Dat hoef je ook niet,’ zei Dragon-Mum. Ze bekeek haar werk nog eens kritisch en was tevreden.

‘Dank je wel,’ mompelde ik. ‘Het is echt heel lief dat je Wondy

en mij mee wilt nemen en daardoor veel vroeger weg moet.’
Mijn B-springen begon namelijk al om negen uur terwijl
Katie pas ’s middags om twee uur hoefde te rijden.

‘Graag gedaan. Leg je paard een deken op en doe er een riem
om, dan kunnen we gaan laden.’

En weg was ze weer.

‘Charlotte, je ziet er onverzorgd uit,’ aapte Doro haar na, toen
ze buiten gehoorafstand was. ‘Die is toch niet goed snik!
Voordat ik dat mens mijn haar zou laten invlechten!’

Ze schudde haar krullen los en snoof verontwaardigd.

‘In vergelijking met Katie zie ik er ook wel slordig uit,’ zei ik
en ik gooide de prachtige grijze deken die ik pas geleden had
gekocht over Won Da Pie’s rug. ‘Ik snap gewoon niet hoe die
het klaarspeelt om er altijd picobello uit te zien. Ik ben nog
niet in de stal of ik heb al zwarte vingers en overal vlekken!’

‘Stefan vindt jou zo ook mooi,’ zei Doro en meteen fladderden
er weer vlinders in mijn buik. Stefan was de leukste jongen
van de manege en ik zat samen met hem in het jeugdbestuur.
‘Laat je door dat mens toch niks wijsmaken.’

Ik hoorde de verachting in Doro’s stem, maar ik zei niets. Ik
vond mijn ingevlochten haar best cool en ik zou willen dat ik
het zelf ook zo voor elkaar kon krijgen. Die eeuwige paarden-
staart van mij... zo saai!

Het was intussen licht geworden. De vogels zongen uit volle
borst en de mesthopen dampen in de koele lucht van de
heerlijke aprilmorgen. Het bos achter de manege verspreidde
die voor de lente zo typische aardse geur. Ik vond het bos in
elk seizoen anders ruiken en wat zou ik het in de toekomst
gaan missen. Dit was namelijk de laatste lente die we op deze
plek met de paarden zouden beleven. Eind dit jaar was de
nieuwe manege aan de andere kant van het dorp klaar en zou-
den we daar naartoe verhuizen. Dan zouden hier graafmachi-
nes verschijnen om de oude stallen na meer dan zestig jaar

met de grond gelijk te maken om plaats te maken voor een of ander bouwproject.

Michael stond naast Dragon-Mum voor de staldeur toen ik met Won Da Pie de smeedhoek uitkwam. 'Veel succes vanmorgen! En denk aan wat ik heb gezegd. Bij de eerste wedstrijd gaat het voornamelijk om je stijl. Vanmiddag kom ik ook naar Bischofsheim voor het L-springen.'

Katie haalde Asset uit de stal en de vos stapte braaf naast haar de laadklep op. Hij had dat al honderden keren gedaan. Voor hem was een rit in de truck al lang geen avontuur meer. Won Da Pie ging, zoals ik al had gevreesd, heel erg tekeer. Hij hinkte en trappelde en de vonken schoten onder zijn hoefijzers vandaan. Ik kon hem gewoon niet houden, hij sleepte me mee. Hij voelde waarschijnlijk hoe zenuwachtig ik was.

'Hoho, rustig maar,' probeerde ik mijn paard op zijn gemak te stellen. Maar tevergeefs.

'Laat mij maar eens,' zei Dragon-Mum en nam het halstertouw van me over. Ze trok één keer. Won Da Pie herinnerde zich prompt zijn goede opvoeding en was op slag zo mak als een lammetje. Voor ik me ook maar zorgen kon maken of hij de truck wel in wilde lopen, stapte hij al gedwee naast Katies moeder de laadklep op. Katie klapte de tweede scheidingswand achter hem dicht en schoof de metalen grendel ervoor. 'Zo, dan kunnen we gaan.' Dragon-Mum had mijn paard vastgezet en kwam met Katie de wagen af. Samen met Michael klapte ze de laadklep omhoog.

'Poe! Je kunt zeggen wat je wil maar jouw moeder is een echte paardenfluisteraar,' zei ik bewonderend.

'Nou ja.' Katie haalde met een scheef lachje haar schouders op. 'Ze heeft het ook al zo vaak gedaan.'

'Kom meiden, instappen! We gaan!' Dragon-Mum klapte in haar handen en wij klommen de grote cabine in. Even later reden we de oprijlaan af.

Springconcours in Bischofsheim

Katie zat naast haar moeder voorin. Doro en ik hadden het ons op een bank in de luxe wooncabine gemakkelijk gemaakt. Daarin bevond zich een keukenblok met koelkast, spoelbak, magnetron, kookplaat en een espressoapparaat. Daarbij een gezellige zithoek met een tafel en zelfs een televisie. In een van de inbouwkasten hingen onze wedstrijdjasjes. Zelf had ik nog geen jasje, daarom had Katie me heel gul aangeboden er een van haar te lenen. Ik had ze voor het uitzoeken want zij bezat er een heleboel in alle mogelijke kleuren. Ik had ze allemaal geprobeerd en uiteindelijk een donkergrijs jasje gekozen. Het zat me als gegoten.

Aan een ketting langs de wand hingen ontelbare rozetten in alle kleuren van goud tot en met groen. Katie had de meeste daarvan gewonnen. Haar broer was lang niet zo succesvol geweest, hoewel Star Appeal ook een heel goed rijpaard was.

Via een deur kon je vanuit de wooncabine de paardenafdeling bereiken. Maar voor op het dashboard was ook een monitor ingebouwd waarop je de paarden in de gaten kon houden. Won Da Pie was een beetje onrustig, hoewel Dragon-Mum de bochten extra voorzichtig nam.

‘Zal ik het adres even in het navigatiesysteem invoeren?’ vroeg Katie.

‘Ja, doe maar,’ zei Dragon-Mum. ‘Ik ken de streek wel, maar dan weten we tenminste hoe laat we zullen aankomen.’

Katie toetste het wedstrijdadres in en bekeek daarna de informatie op haar smartphone. Ze opende de website van het springconcours om de startlijst van de deelnemers te bekijken.

‘Nee hè!’ riep ze na een tijdje. ‘Die stomme Hanna Messer rijdt

Aquino in de L. Hoe heeft ze dat nou voor elkaar gekregen?
‘Hoezo?’ vroeg Doro nieuwsgierig.
‘Normaal gesproken wordt Aquino door haar vader gereden.’
Katie draaide zich naar ons om. ‘En hij heeft met dat paard al Z-wedstrijden gewonnen.’
‘Dan zal de moeilijkheidsgraad van het parcours wel zó zijn dat het in orde is,’ zei Dragon-Mum.
‘Hanna haat mij,’ beweerde Katie en ze giechelde. ‘Ik heb vorig jaar bij elke wedstrijd beter gesprongen dan zij. Ze zal het wel niet meer zien zitten en daarom rijdt ze nu op Aquino. Maar Asset is veel sneller dan dat slagschip!’
‘Ken je nog meer ruiters daar?’ vroeg ik en ik trok met mijn wenkbrauwen om de vlecht een beetje losser te maken.
‘Ja, wel veel,’ antwoordde Katie. ‘Wij zitten bijna ieder weekend op een of ander springconcours. We kennen zo’n beetje alle ruiters, ieder paard en elk jurylid uit de wijde omtrek.’
‘Aha.’
‘Bij het stijlspringen jureren trouwens Werner en Oberg, twee ouwe opa’s met brillenglazen zo dik als jampotten,’ zei ze spottend. ‘Als je lief naar ze lacht bij de begroeting dan heb je al bijna gewonnen, als je tenminste niet van je paard valt.’
‘Nou, Katharina, zo kan het wel weer,’ berispte Dragon-Mum haar dochter. ‘Meneer Werner is hooguit zestig jaar, die kun je toch echt geen opa noemen.’
‘Ben benieuwd of ze die steile trap naar de jurypost opkomen.’
‘Ze zijn allebei heel precies en rechtvaardig,’ nam Dragon-Mum de juryleden in bescherming. ‘Jij hebt altijd heel goede punten van die twee gekregen.’
‘Voer... dat is ook heel belangrijk bij een springconcours.’
Katie sloeg geen acht op de tegenwerpingen van haar moeder. Ze stopte haar smartphone weg.
‘Voer voor de paarden?’ vroeg ik verbaasd.
‘Nee. Dat bedoel ik niet. Ik bedoel het eten.’ Katie lachte. ‘Als

je drie dagen lang van 's morgens tot 's avonds op een concours rondhangt en je kunt alleen maar vette worst, patat en huzarensalade uit een emmer krijgen of hamburgers waarvan de vleesresten de hele dag tussen je tanden zitten, dan is dat niet erg bevorderlijk voor het rijden.'

Over zoiets had ik nog nooit nagedacht.

'Daarom hebben we altijd iets gezonds te eten bij ons,' voegde Dragon-Mum eraan toe. 'Maar veel belangrijker zijn voorwaarden als: de kwaliteit van de bodem in de piste en de inrijplaats, de mogelijkheden om te parkeren en de hele infrastructuur van het concours. Het wedstrijdterrein in Bischofsheim is niet zo idyllisch qua plek, maar wel vlak bij de snelweg. En de indoorbak is groter dan menige buitenpiste.' 'Hopelijk mogen we op het terrein zelf parkeren en niet ergens in een natte wei,' zei Katie. 'Twee jaar geleden moesten ze de paardentrailers en -trucks namelijk met een tractor op een modderige akker trekken en 's avonds weer eruit. Je kunt je wel voorstellen hoe alles er toen uitzag: de laarzen, de paarden, het zadeltuig en de truck. Alles zat dik onder het slijk.'

Dragon-Mum nam nu de afslag richting Wiesbaden en Won Da Pie kalmeerde, omdat de weg niet meer zo bochtig was.

Ik had al vaak gezien hoe Isa en Nicole met hun paarden naar een concours gingen. Soms reden Alex of Gunter heen en terug met de oude trailer van de rijvereniging. Maar meestal werden de paarden gewoon op een aanhanger gezet. Ook meneer Lauterbach, de eigenaar van mijn vroegere verzorgpaard Gento, ging bijna elk weekend naar de een of andere wedstrijd en ik had er altijd van gedroomd dat ik dat op zekere dag ook zou doen. Nu was het eindelijk zo ver. Het was heel anders dan ik me had voorgesteld. Dragon-Mum en Katie praatten onderweg over koetjes en kalfjes zoals een zoekgeraakte lievelingstrui, die toevallig in de zak met afgedankte kleren terecht was gekomen, over jasjes die nog bij de stomerij

moesten worden opgehaald en over een buurman die zijn vuilniszakken altijd veel te vroeg op de stoep zette zodat die door eksters en kraaien werden opengepikt en alle troep over de straat rondvloog.

Van zenuwen over de aanstaande wedstrijd was bij die twee in elk geval niets te merken. Ik was verbaasd, ja bijna een beetje teleurgesteld, dat ze er zo onverschillig onder bleven. Maar toen bedacht ik, dat wat voor mij tot nu toe het absolute hoogtepunt van mijn paardenleven was, voor Katie en haar moeder de gewoonste zaak van de wereld moest zijn. Te vergelijken met het voetballen van mijn grote broer Phil. In het begin was er heel wat poeha om gemaakt. Op de koelkast in de keuken hing stevast het wedstrijdprogramma van zijn elftal, waarop Phil dan nauwkeurig de doelpunten noteerde. Na elke wedstrijd moest de hele familie altijd alles aanhoren: over de tegenstanders, de toestand van het veld, het scoreverloop, de beslissingen van de scheidsrechter... Maar na een tijd zei hij alleen nog maar langs zijn neus weg dat hij weer spelen moest. Het papier met het wedstrijdprogramma was naar het prikbord in de gang verhuisd waar het in de loop van het jaar tussen tientallen andere briefjes verdween, en als je Phil 's avonds vroeg hoe de wedstrijd was gegaan antwoordde hij alleen maar: 2:1 gewonnen of 3:2 verloren en dat was het.

Zou het mij ook zo vergaan? Zou ik, net als Katie, ook zo vaak naar wedstrijden gaan dat het voor mij niets bijzonders meer zou zijn?

Mijn smartphone piepte en ik veerde op. Zou het Stefan zijn? Maar tot mijn teleurstelling was het slechts een berichtje van mama om me succes te wensen. Zij en papa zouden vanmiddag met mijn jongere broertje en zusje naar de wedstrijd komen.

‘En? Was hij dat?’ fluisterde Doro nieuwsgierig.

‘Nee, mijn moeder maar,’ zei ik en toetste snel een antwoord

in. 'Ze komen vanmiddag. Maar denk je nou dat ze vraagt hoe het is gegaan met laden of hoe Wondy zich in de truck gedraagt? Geen woord! Dat interesseert haar niet echt, geloof ik.'

'Ach joh, onze ouders hebben gewoon niks met paarden,' zei Doro. 'En ik vind het best zo. Stel je voor dat ze altijd meegingen naar een wedstrijd of dat ze steeds in de manege zouden zijn, zoals Dragon-Mum. Dat wil je echt niet!'

'Ja, dat is ook zo.' Ik borg mijn telefoon weg, nadat ik even gecheckt had, of ik een berichtje van Stefan had gemist. Helaas niet. Hij had me vanmorgen nog niet geschreven en dat verwonderde me, want hij wist toch dat het voor mij een bijzondere dag was. Nou ja, pech. Hij was niet verplicht om mij te schrijven. Was hij misschien kwaad omdat ik niet had gevraagd of hij mee wilde rijden?

Terwijl ik me daar mijn hoofd over brak nam Dragon-Mum een afslag en we verlieten de snelweg. Een klein eindje verder sloeg ze achter een auto met een paardenaanhangwagen een landweg in die naar de manege van Bischofsheim leidde.

'Gelukkig mogen we dit jaar wel op het wedstrijdterrein parkeren,' zei Katie opgelucht.

'Moet je zien!' riep Doro bij de aanblik van de vele paardentrailers die er al stonden. 'Echt geweldig!'

'Ja, honderdtweëndertig starters, alleen al in B,' zei Katie droog. 'Ze komen overal vandaan. Hier in Bischofsheim is trouwens altijd wel iets te doen. Dit is het eerste grote concours van het seizoen en de wedstrijdbak is gigantisch! Iedereen wil hier rijden.'

'Ik geloof dat ik flauwval,' fluisterde ik.

'Tuurlijk niet!' riep Katie opgewekt en toen de truck stilstond maakte ze de deur open. 'Pak je jasje en je cap. We gaan eerst het parcours verkennen.'

Samen lieten we de laadklep naar beneden en Wondy hin-

nikte meteen heel hard. Hij probeerde over de scheidingswand te kijken en schraapte met zijn voorhoef.

‘Je komt zo aan de beurt, lieverd,’ troostte ik hem. ‘Nog even geduld.’

Overall om ons heen werden paarden uitgeladen en opgezadeld, sommige ruiters waren al aan het inrijden. Bij de meldpost, die in een woonwagen was gehuisvest, bleven we staan. Katie haalde een startlijst.

‘Misschien moeten we ook gaan opzadelen,’ zei ik onzeker. ‘Het is pas halfnegen,’ stelde Katie me gerust. ‘De wedstrijd begint om negen uur en jij bent nummer 26 in de eerste serie. Je hebt nog een zee van tijd.’

Het was gewoon een droom. Mijn naam op de startlijst! Doro en ik volgden Katie en Dragon-Mum naar een grote hal, die normaal gesproken voor het poetsen van de paarden gebruikt werd. Er was een paardensolarium en ook een doucheruimte. Vanwege het concours waren hier verkoopkramen neergezet, en stoelen en banken en er was een provisorische keuken opgebouwd. Er zaten al mensen koffie te drinken en te ontbijten. Sommigen zwaaiden naar Katie en haar moeder.

‘Ik haal een kop koffie,’ zei Dragon-Mum. ‘Gaan jullie het parcours maar verkennen.’

‘Oké.’ Katie knikte en stootte me aan. ‘Doe je jasje aan en zet je cap op. Je mag het parcours niet op zonder correcte rijkleiding, snap je.’

Ik wurmde me uit mijn jack en glipte in mijn grijze jasje. De cap paste dankzij de vlecht veel beter dan anders en verschoof niet meer.

‘Ah, daar heb je Oberg trouwens,’ fluisterde Katie. ‘Let op, die mag mij wel.’

Ze toverde een stralende lach op haar gezicht.

‘Hallo!’ zei ze tegen een oudere, grijze man in een geruit colbertje.

‘Hallo Katie,’ antwoordde het jurylid vriendelijk. ‘Ben je goed de winter doorgekomen?’

‘Ja, heel goed.’ Ze straalde. ‘Onze paarden staan sinds het begin van het jaar in Bad Soden.’

‘Dat hoorde ik, ja.’ Oberg glimlachte. ‘En ook over die goede actie om de manege te redden. Geweldig wat jullie daar op touw hebben gezet. Maar waarom ben je zo vroeg? Je rijdt toch niet in klasse B?’

‘Nee, ik niet.’ Katie legde haar arm om mijn schouders. ‘Maar mijn vriendin Charlotte wel. Het is haar eerste concours vandaag. En zij was het trouwens die de protestrit door het centrum heeft georganiseerd en ervoor gezorgd heeft dat we die miljoen euro voor de nieuwe manege hebben gekregen.’

‘Ach, ben jij dat!’ Het jurylid keek me nieuwsgierig aan, en ik voelde dat ik vuurrood werd. ‘Mijn vriend Herman Stark heeft me alles over die geweldige actie verteld. Jij schijnt een ondernemende tante te zijn.’

Doro, die met mijn jack over haar arm aan de kant stond, trok een scheef gezicht en grijnsde naar me.

‘Eh... nou ja... ja,’ stamelde ik verlegen, hoewel ik normaal gesproken niet op mijn mondje ben gevallen. Het overviel me dat iemand op het concours hiervan wist.

‘We moeten nu het parcours verkennen,’ zei Katie en ze pakte me bij mijn arm.

‘Ja, doe dat maar,’ zei meneer Oberg. ‘Veel succes met je eerste wedstrijd, Charlotte.’

‘Da... dank u,’ stotterde ik en liep helemaal overdonderd met Katie mee de piste op, waar al veel andere ruiters tussen de gekleurde hindernissen bezig waren de afstanden tussen de sprongen op te meten.

‘Ben je helemaal gek geworden?’ riep ik.

‘Dat ging toch super?’ zei Katie en ze giechelde zachtjes. ‘Bij Oberg kun jij geen kwaad meer doen. En hij zal het aan alle

andere juryleden doorvertellen.’

‘Maar als ik afga? Dan lachen ze me allemaal uit en...’

‘Jij gaat niet af,’ zei Katie op haar moeders besliste toontje.

‘Won Da Pie is een superpaard en je hebt met hem al vaak genoeg voor meer publiek gereden dan hier. Denk eens aan het welkomstfeest voor Michael en ons optreden toen bij de open dag.’

Ik keek de bak rond, die ongeveer net zo groot was als de springbak bij ons in Bad Soden en haalde diep adem.

‘Je hebt gelijk,’ zei ik toen vastbesloten. ‘Ik ga niet af.’

‘Dat klinkt beter.’ Katie knikte. ‘Kom. Hier is de start en die rood-witte oexer daar is de eerste sprong.’

Samen liepen we alle hindernissen af en ik prentte me goed in wat Katie vertelde. Vergeleken met wat ik thuis al met Wondy had gesprongen waren deze hindernissen best laag. Maar zo’n vanzelfsprekend voordeel was dat niet, want mijn paard had de neiging lage sprongen niet serieus te nemen.

Onze verkenning was klaar. Doro wachtte ons op bij de ingang en reikte mij mijn jack met een overdreven buiging aan.

‘En?’ vroeg ze. ‘Is het moeilijk?’

‘Dat niet,’ antwoordde ik. ‘Maar ik moet nog zien hoe Wondy op deze bak reageert en op al die reclame aan de wand.’

‘Maak je toch niet zo veel zorgen!’ riep Katie. ‘Wedstrijd rijden is leuk! Ook als je niet wint is het een supertraining.’

‘En dat zeg jij? Niet te geloven!’ zei iemand en we draaiden ons om.

Voor ons stond een slank, donker meisje. Ze droeg een witte rijbroek en had haar handen in de zakken van een prachtige Woolrich jas gestoken en lachte spottend. Ze droeg Burberry kniekousen, Uggs in plaats van rijlaarzen en ze was zwaar opgemaakt. Het leek wel of ze op weg was naar een feest.

‘Hi Hanna,’ zei Katie met een honingzoet lachje. ‘Rij jij vandaag in de B?’

Dat moest die Hanna zijn, over wie Katie het onderweg had gehad en die ze haatte!

‘Nee, dat is iets voor mijn kleine zusje,’ zei Hanna laatdunkend. ‘Ik rij straks de L en morgen de M.’

‘O mooi. Ik ook. Dan zien we elkaar!’

Die twee lachten naar elkaar, maar op zo’n manier dat het wel duidelijk was dat ze elkaar niet mochten.

‘Ik heb gehoord dat jullie met Michael naar Bad Soden zijn verhuisd,’ ging Hanna verder. ‘Het moet daar echt shit zijn. Kun je in die minibak wel fatsoenlijk trainen?’

Ik deed mijn mond al open om die verwaande trut eens goed de waarheid te vertellen, maar Katie was me voor.

‘Dat zul je zo straks wel zien,’ zei ze op net zo’n arrogant toontje als toen ze nog maar pas bij ons op de manege kwam.

‘Asset heeft het in elk geval nog nooit zo goed gedaan als nu.’

‘We zullen zien.’ Hanna trok al net zo arrogant haar wenkbrauwen op en liep weg met haar neus in de wind.

‘Wie is dat gratenpakhuis?’ vroeg Doro.

‘Die stomme bitch is mijn hartsvriendin Hanna Messer.’ Katie rolde met haar ogen en snoof. ‘Maar niet heus.’

‘Hebben jullie die jas gezien. Kost minstens zeshonderd euro.’

Doro en ik interesseerden ons niet zo voor kleren en haalden onverschillig onze schouders op.

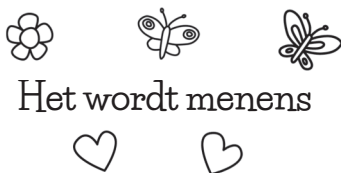
‘Nou ja, maakt ook niet uit. Haar ouders zijn eigenaar van manege de Platanenhof in Bad Homburg,’ ging Katie verder.

‘Onze paarden hebben daar weleens gestaan en Michael heeft er lesgegeven. Maar die lui daar waren verschrikkelijk, wisten altijd alles beter en dat gaf me toch een stress. Vorig jaar zijn veertien eigenaars met hun drieëntwintig paarden en al daar weggegaan en Hanna’s ouders geven Michael de schuld.’

‘Waarom?’ wilde Doro verbaasd weten.

‘Omdat ze allemaal samen met Michael naar een andere manege zijn gegaan.’ Katie lachte spottend. ‘Sindsdien heeft de

Platanenhof een slechte naam en staat het daar half leeg.’
Alle ruiters die aan het verkennen waren verlieten het parcours en de eerste starter draafde de bak binnen.
‘Het begint al en ik heb nog niet eens opgezadeld!’ riep ik geschrokken uit. ‘We moeten opschieten!’
‘Nee, we kunnen de eerste drie ritten best nog bekijken.’ Katie was de rust zelve. ‘Na de eerste zestien is het pauze, dan maken ze de bodem weer glad. En dan krijg je nog tien starters voor je. Geen paniek.’
Ze had makkelijk praten. Ik was een bonk zenuwen. Als ik hier alleen met mijn eigen ouders was aangekomen, dan had ik mijn paard ogenblikkelijk opgezadeld en was ik hem gaan inrijden. Ik zou er niet aan hebben gedacht het parcours te verkennen en ik zou hem meer dan een uur hebben ingereden zodat hij tijdens de wedstrijd van uitputting elke balk zou hebben afgestoten.
De eerste twee ruiters maakten veel fouten en kregen vijf punten. De derde ruiter reed heel mooi en gelijkmatig en werd met een 7,5 beloond.
‘Wauw,’ zei ik. ‘Dat haal ik nooit.’
‘Verkeerde instelling,’ wees Dragon-Mum, die opeens achter ons stond, me terecht. ‘Je moet zeggen: “Wauw, die reed goed. Zo ga ik het ook doen.” Kom, dames, we gaan zadelen.’
‘Echt mijn moeder,’ zei Katie met een scheef lachje. ‘Autosuggestie is haar grote kracht.’
‘Auto... wat?’ vroeg ik en ik wisselde een blik met Doro.
‘Autosuggestie. Zelfbeïnvloeding,’ verklaarde Katie zacht. ‘Positief denken en zo. Klinkt nog al freaky, maar het werkt wel. Moet je mijn moeder maar eens zien. Die krijgt echt alles voor elkaar. Met haar vergeleken voel je je vaak een loser.’
Er lag bewondering in haar stem, maar ook moedeloosheid. Met zo’n perfecte moeder stond je echt wel behoorlijk onder druk.

Het wordt menens

Won Da Pie liet zich braaf de laadklep afvoeren en bleef als een standbeeld zo stil staan toen Doro en ik de bandages van zijn benen wikkelden. Katie deed hem de deken af en ik legde mijn paard de lichtgrijze wedstrijdsjabrak en het zadel op. Uit de overvloed aan zadeltuig die in de zadelkamer van de truck voor het grijpen lag, kreeg Wondy een elastisch borstuig met martingaal aangepast. Katie bevestigde er mijn startnummer aan. Ik gespte de peesbeschermers om de voorbenen en Doro poetste de glanzende vacht nog eens met een microvezeldoekje op.

‘Hij ziet er super uit,’ zei ik bewonderend. Mijn paard bekeek intussen met gespitste oren het rumoer om hem heen.

‘Absoluut,’ verzekerde Katie me. ‘Waar is dat harige monster gebleven?’

Ze lachte en ik gaf haar een vriendschappelijke stomp. Nog geen vier maanden geleden, toen ze nog maar net in onze manege kwam had ze Won Da Pie voor harig monster uitgescholden. En ze had nog gelijk gehad ook want hij had een ongelooflijk dikke wintervacht. Hij zag er meer uit als een Shetlandpony dan als een volbloed. Ik was toen zo diep beledigd dat ik hem nog dezelfde dag had geschoren. En dat was de beste maatregel ooit, want sindsdien transpireerde hij bijna niet meer en hoefde ik hem na het rijden niet meer eindelijk droog te rijden. Ik singelde aan, trok de stijgbeugels naar beneden en werkte me in het zadel.

‘Wacht even, Charlotte,’ zei Dragon-Mum. ‘Ik wil nog een rood lint in zijn staart vlechten.’

‘Waarom?’ vroeg ik.

‘Hij slaat wel eens met zijn achterbenen,’ verklaarde ze. ‘Dat

rode lint attendeert de andere ruiters erop dat ze afstand moeten houden.'

'Oké...' Ik vond mezelf echt megasuf. Ik dacht dat ik intussen alles over paarden wist. Zou ik alles wat ik de laatste twee uur geleerd en gehoord had wel kunnen onthouden?

Ik reed in stap naar de inrijbak. Dragon-Mum, Doro en Katie kwamen achter me aan. Doro droeg de zweetdeken over haar arm.

'Nee hè?' Ik hield geschrokken halt in de open deur, toen ik de chaos in de bak zag. 'Moet ik daarin?'

Paarden draafden, galoppeerden of stapten, terwijl andere ruiters te midden van dat alles oxers of steilsprongen aan het oefenen waren.

'Zolang je stapt, blijf je in de tweede hoefslag,' zei Katie. 'Draven en galopperen doe je in de eerste hoefslag. En als je aanrijdt voor een sprong, roep je eerst "Steil!" of "Oxer vrij, alstublieft". Dan weten de anderen wat je van plan bent.'

Ik slikte en stuurde Wondy met de moed der wanhoop de bak in. Gelukkig stoorde mijn paard zich niet aan de galopperende en springende paarden, de wirwar van mensen en aan de balken die af en toe tegen de grond knalden. Hij gedroeg zich alsof hij zijn leven lang al wedstrijden had gereden. En toen bedacht ik dat dat misschien ook wel het geval was want hij was als heel jong paard in Frankrijk al op concoursen uitgekomen. Dat luchtte me enorm op. Om mijn paard hoefde ik me geen zorgen te maken. En zelf werd ik ook rustig door die gedachte. Ik singelde nog een keer na en toen liet ik Wondy draven en galopperen. Een stem schalde door de speakers in de bak. De pauze was voorbij, er waren nog negen starts voor me. Katie liep onbevreesd dwars door de paardenmassa en ging bij een steilsprong staan.

'Ik maak een kruis en daar spring je een paar keer vanuit draf overheen,' riep ze en ik knikte. Maar het was nog niet zo ge-

makkelijk aan de beurt te komen, een meisje met een lichtbruine vos reed me de hele tijd in de weg.

‘Steilsprong vrij, alsjeblieft,’ schreeuwde ik haar ten slotte bijna in haar oor. Maar ze reageerde totaal niet. Was ze doof ofzo?! Uiteindelijk sneed ik haar de pas af en toen lukte het alsnog.

Katie verhoogde de balk keer op keer en Wondy sprong echt super. Hij was veel attenter dan bij de kleine sprongen thuis en tot twee keer moest ik oppassen niet met een grote boog uit het zadel te vliegen, zo hoog sprong hij. Nadat ik de steilsprong en de oxeer vaak genoeg geoefend had, moest ik via het erf naar de zijdeur van de wedstrijdhal rijden. Doro deed Wondy de zweetdeken over zijn achterrug, zodat hij niet zou verstijven in de koude buitenlucht. Het meisje met de lichtbruine vos stond voor me in de rij en het moest wel het zusje van Hanna Messer zijn want die liep in haar jas van zoveel honderd euro naast haar heen en weer.

‘Ik ga naar binnen en zal een filmpje maken,’ riep Doro me toe. ‘Toi, toi, toi!’

‘Dank je!’

Ik reed nog een rondje en nam in gedachten het hele parcours nog een keer door. Eindelijk ging de deur open en de zus van Hanna kwam naar buiten, knalrood en met samengeperste lippen. Ze gaf haar paard kwaad de sporen en trok hard aan het bit.

‘Nu wij, Wondy,’ zei ik, nam de teugels in en reed naar binnen. De wedstrijdassistenten waren bezig de vierde hindernis te herstellen.

‘Aan start komt nu nummer 628, Won Da Pie, gereden door Charlotte Steinberg van rijvereniging Bad Soden,’ klonk het uit de speakers.

Ik draafde tot voor de jurytoren en groette. De juryleden knikten naar me. Won Da Pie keek nieuwsgierig rond en ik liet

mijn blik over het publiek dwalen, dat aan de lange kant achter de omheining stond. Ik ontdekte Doro, met haar smartphone in de hand, op de onderste tree van de jurytoren. Dragon-Mum stond iets verder naar voren naast een jongen met donker haar en een blauw jack aan. Mijn hart maakte een sprongetje. Was dat Stefan?

De klok gaf aan dat de start vrij was. Ik liet Won Da Pie aan galopperen en concentreerde me op hem en op de hindernissen, vergat de jury, de toeschouwers en mijn nervositeit.

Wijde bochten rijden, had Katie me gezegd. Altijd letten op de juiste galop en als het kan tussen de hindernissen in lichtrijden. Won Da Pie spitste zijn oren en ging op de eerste hindernis af. En we waren er al over! Rechterhand, witgele steilsprong, dan op de diagonalen een groene steilsprong, vervolgens linksom. Sprong vier was de lichtblauwe oxer met het blauwe zeil eronder, die de assistenten daarnet weer hadden opgelapt. Geen probleem voor mijn paard! Ik voelde dat Won Da Pie het leuk vond en dat hij liever nog veel sneller wilde galopperen. Hij sloeg ongeduldig met zijn hoofd maar het lukte me hem in bedwang te houden. Toen we de laatste hindernis hadden genomen en de finish waren gepasseerd, legde Won Da Pie zijn oren plat en sloeg een paar keer hard naar achteren uit.

‘Hé. Vanmiddag mag je weer springen,’ beloofde ik hem lachend en ik klopte hem op zijn hals. Ik was gelukkig en opgelucht. En hoewel ik er geen idee van had of het nu wel of niet goed was gegaan, had ik er toch ongelooflijk veel plezier in gehad. Ik liet de teugels vieren en reed langzaam in stap naar de uitgang. Daar wachtte Katie me al breed grijnzend op met de zweetdeken.

‘Dat was super!’ riep ze enthousiast en ze klopte Won Da Pie op zijn rug.

De deur ging open en de volgende ruiter reed me voorbij.

‘Startnummer 628: 6,9 zonder aftrek,’ klonk het op hetzelfde moment door de speaker. ‘Dat is de vierde plaats tot nu toe.’ ‘Oh, wauw!’ Katie maakte een sprong van blijdschap. ‘Dat is echt top!’

Doro kwam aangerend en klopte Wondy op zijn hals. Ik steeg af, maakte de singel wat lossier en omarmde mijn paard vol van geluk.

‘Ach, Wondy, je was gewoon super!’ fluisterde ik hem in zijn oor. Wekenlang had ik me allerlei zorgen gemaakt, volkomen overbodig, bleek nu. Wondy had zich beter gedragen dan ik voor mogelijk had gehouden.

Toen bedacht ik iets.

‘Hé, Doro, was dat nou Stefan daarnet naast Dragon-Mum of vergis ik me?’

‘Nee, hoor, je vergist je niet,’ zei iemand en ik keek om. Mijn hart begon sneller te kloppen en mijn mond viel open. Daar stond Stefan.

‘Ik had vandaag niks beters te doen en toen dacht ik, ik ga maar eens kijken hoe mijn medebestuurder het er op haar eerste wedstrijd vanaf brengt.’

Hij keek me aan met die speciale lach, zo heel anders dan vroeger, toen ik hem nog een verwaande eikel vond.

Niemand, behalve Doro, wist dat Stefan en ik sinds een paar weken appten en sms’ten, maar dat vergat ik helemaal, van puur geluk over mijn rit. Ik duwde Doro de teugels in haar hand, viel Stefan om zijn hals en hij trok me tegen zich aan.

‘Je hebt echt super gereden,’ zei hij en ik kreeg slappe knieën van die blik in zijn hazelnootbruine ogen. En voor ik wist wat er gebeurde, gaf hij me een kus.

‘Yes!’ lachte Katie.

‘Dragon-Mum komt eraan,’ waarschuwde Doro en Stefan liet me los.

‘Dat was een keurige rit, Charlotte,’ zei Dragon-Mum vrien-

delijk. ‘Gefeliciteerd met je vierde plaats.’

‘Da... dank je,’ stotterde ik, toen ook Stefan, Doro en Katie me feliciteerden, want de wedstrijd was afgelopen en de uitslag stond vast. Ik moest weer op mijn paard om met de ereronde mee te rijden. Maar ik kon mijn voet bijna niet in de stijgbeugel krijgen omdat ik stond te trillen op mijn benen. Toen het eindelijk lukte merkte ik dat ik vergeten was aan te singelen en het zadel zakte opzij.

‘Kom op, Stefan,’ zei Doro. ‘We gaan de hal in. Ik wil de ereronde filmen.’

‘Ik ga mee,’ zei Dragon-Mum. ‘Katie, breng jij straks samen met Charlotte Won Da Pie naar de truck?’

‘Oké.’

Katie hielp me het zadel goed te zetten en wachtte tot haar moeder was verdwenen. Toen greep ze me bij mijn arm.

‘Hé, wat was dat daarnet?’ vroeg ze en haar ogen blonken nieuwsgierig. ‘Jij en Stefan?’

‘Zo’n beetje, geloof ik,’ zei ik verward.

‘Wat bedoel je, zo’n béétje? Hij kuste je toch!’

‘Oh, oké. Dus... dat heb ik me niet ingebeeld dan?’ Ik was zo hoteldebotel dat ik me aan mijn paard moest vasthouden. Ik was nog nooit in mijn leven door een jongen gekust.

‘Ingebeeld? Dat lijkt me niet, nee!’ lachte Katie.

‘Hallo! Nummer 628! Binnenkomen alstublieft,’ riep de man bij de ingang ongeduldig. ‘Vooruit, op je paard!’

Ik klom in het zadel en reed de hal binnen. In mijn hoofd heerste chaos. Was Stefan speciaal voor mij hiernaartoe gekomen? Wat had dat te betekenen? Na al die gedenkwaardige vergaderingen begin februari, waarin we voor een nieuwe manege hadden gevochten, had hij telkens zijn arm om me heengeslagen en ik wist dat hij me graag mocht. Maar buiten wat telefoontjes en appjes waarbij het meestal om iets van het jeugdbestuur of andere manegezaken ging, was er niets

tussen ons geweest. Sindsdien had hij mij niet meer omarmd. En als we elkaar in de manege zagen deed hij aardig tegen me, maar meer ook niet. En nu kwam hij dertig kilometer op zijn scooter gereden om mijn eerste wedstrijd te zien en kuste hij me waar iedereen bij was.

Ik hoorde nauwelijks wat er omgeroepen werd, zo was ik in gedachten. Had Stefan misschien verwacht dat ik het initiatief zou nemen?

‘Lotte! Hé!’ klonken de stemmen van Doro en Katie.

‘Je bent net opgeroepen,’ zei een meisje op een schimmel.

Ik pakte de teugels op en draafde naar voren, waar al drie ruiters naast elkaar stonden.

Waar moest ik nu gaan staan? Links of rechts?

‘Komen jullie maar hier,’ riep iemand van de jury die al met een blauwe rozet klaarstond. Ik stopte links naast een meisje op een donkerbruin paard en keek trots toe hoe meneer Oberg Won Da Pie de rozet aan zijn halster bevestigde. Toen gaf hij mij een hand.

‘Je hebt heel goed gereden,’ zei hij. ‘Hartelijk gefeliciteerd met deze rit en je vierde plaats. Je hebt een prachtig paard.’

Ik klopte Won Da Pie op zijn hals.

‘Dank u,’ zei ik. ‘Ja, hij kan veel meer dan ik en hij springt heel graag.’

‘Dat schept goede vooruitzichten voor een jonge amazone.’

De man van de jury knikte. ‘Veel succes dan verder. En doe mijn vriend Herman Stark de hartelijke groeten.’

‘Zal ik doen.’

Na mij kregen nog vier andere ruiters een rozet en toen galoppeerden we de ereronde, de hele hoefslag rond.

Katie liep naast mij en Wondy mee naar de paardentruck. Daar stonden Dragon-Mum, Doro en Stefan al te wachten. We zadelden Wondy af en ik gaf hem een paar wortels als beloning voor zijn knappe prestatie. En hij liet zich weer zonder

problemen bandageren en inladen.

‘Die man van de jury heeft gezegd dat ik meneer Stark de groeten moet doen,’ zei ik. ‘Die kennen elkaar zeker.’

‘Daarom heb je waarschijnlijk zo’n hoog punt gekregen,’ zei Doro.

‘Meen je dat?’ Opeens voelde ik me onzeker.

‘Punten voor je rijstijl zijn zo subjectief als wat,’ beweerde Doro. ‘Katie zei het toch ook, je hoeft de jury maar lief toe te lachen en je hebt al een goed punt te pakken.’

Ze had gelijk.

‘Nee, daar geloof ik niks van,’ kwam Katie ertussen. ‘Je hebt gewoon echt goed gereden, Lotte. Maar zelfs al was het zo, wat dan nog. Juryleden zijn ook mensen. Soms mogen ze een ruiter of een paard niet en dan geven ze automatisch slechtere punten. Zo gaat dat bij B-springen. Maar straks bij het L-springen gaat het om fouten en tijd, en dan maakt het niet uit of de jury je wel of niet mag.’

Ik knikte, maar Doro’s woorden hadden me aan het twijfelen gebracht. Was mijn rit echt een 6,9 waard geweest of had ik dit punt alleen maar gekregen omdat meneer Oberg en meneer Stark vrienden waren?

‘Nou, dan zou ik alleen maar meedoen met fout- en tijdspringen. Ik zou er voor passen om aan de grillen van de jury overgeleverd te zijn,’ zei Doro.

De mensen naast ons probeerden hun paard, een grote bruine met een witte bles ertoe te bewegen de laadklep op te lopen. Ze sloegen het arme dier met een zweep, probeerden hem met gekruiste balken omhoog te duwen maar het paard rolde alleen maar met zijn ogen en weigerde halsstarrig de aanhanger in te gaan. De ruiter, een dik blond meisje, schreeuwde naar het paard en haar ouders leken op van de zenuwen.

‘Dat is toch niet om aan te zien,’ zei Dragon-Mum en ze marceerde eropaf. ‘Kom, Katie!’

‘Hallo, ik laat me niet doodtrappen,’ zei Katie.

‘Ik help wel even,’ bood Stefan aan.

‘Wedden dat het niet lukt?’ grijnsde Doro boosaardig.

‘Wedden van wel?’ zei Katie.

We keken gespannen toe hoe Dragon-Mum de familie met een paar woorden kalmeerde. Ze pakte de teugel uit de handen van het meisje en leidde het paard binnen tien seconden keurig over de laadklep de aanhanger in. Stefan sloot de dwarsboom en dat was dat.

‘Nog vragen?’ Katie keek Doro aan en stak bijna verontschuldigend haar handen omhoog.

Doro schudde haar hoofd. ‘Nee. Het is ongelooflijk.’